

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Kfv.III.45.038/2026/2.

A tanács tagjai: Dr. Magyarfalvi Katalin a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Bérces Nóra bíró

Dr. Farkas Katalin bíró

Dr. Kovács András bíró

Dr. Varga Eszter bíró

A felperes: felperes1
(cím1)

A felperes képviselője: Dr. Kiss D. Csaba ügyvéd
(cím2)

Az alperes: Készenléti Rendőrség
(cím3)

Az alperesi érdekelt: Nemzeti Védelmi Szolgálat
(cím3)

Az alperesi érdekelt képviselője: Dr. Varga Róbert kamarai jogtanácsos

A per tárgya: szolgálati jogviszony megszüntetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes

Az első fokon eljáró bíróság neve: Fővárosi Törvényszék

Az elsőfokú határozat száma: 34.K.703.500/2023/26.

A másodfokon eljáró bíróság neve: Fővárosi Ítéltábla

A felülvizsgálni kért jogerős határozat száma: 1.Kf.700.023/2025/7.

Rendelkező rész

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmének befogadását megtagadja.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes hivatásos szolgálati viszonyban a Készenléti Rendőrség ... szervezeti egységében tűzszerész beosztásban teljesített szolgálatot. Az alperes a szolgálati viszonyt a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 80. § (2) bekezdés *d)* pontja és 86. § (2) bekezdés *b)* pontja alapján felmentéssel, 2023. augusztus 8. napjával megszüntette. Megállapította, hogy a felperessel szemben a Büntető Törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény 254. § (1) bekezdés első fordulataba ütköző és aszerint minősülő, gazdálkodó szervezet dolgozójának kötelessége megszegésére irányuló vesztegetés büntetnének megalapozott gyanúja miatt büntető eljárás indult, ezért 2013. augusztus 29-én kifogástalan életvitel ellenőrzést rendeltek el, amelyet a büntető eljárásra tekintettel felfüggesztettek. A büntető ügyben eljáró Monori Városi Bíróság a 8.B.67/2021/23. számú ítéletével megállapította a felperes büntetőjogi felelősségét és vele szemben megrovás intézkedést alkalmazott; az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék a 9.Bf.516/2022/179. számú ítéletével helybenhagyta. Ezt követően a Nemzeti Védelmi Szolgálat (a továbbiakban: NVSZ) a kifogástalan életvitel ellenőrzésére irányuló eljárásban a felperes büntetőjogi elítélését és az alapul szolgáló körülményeket (nyelvvizsga bizonyítvány vesztegetés útján, az erre specializálódott bűnszervezet szolgáltatásának igénybevételével történő megszerzése, stb.) figyelembe véve, a Hszt. 13. §-a, 42. § (4) bekezdés *c)* pontja és más jogszabályi rendelkezések alkalmazásával a kifogásolható életvitel fennállását állapította meg. Az alperes a NVSZ határozatában írtak alapján megállapította, hogy a felperes a Rendőrség hivatásos állományú tagjaként – az általánosan elfogadott társadalmi normákkal szembe menve – olyan bűnözői csoport tagjával létesített és tartott fenn kapcsolatot, amely szervezeten és anyagi haszonszerzésre törekedve követett el bűncselekményeket, valamint szándékos, a közélet tisztasága elleni bűncselekményt követett el, ezért nem felel meg a szolgálat törvényes, befolyástól mentes ellátása követelményének. A szolgálati jogviszonyt megszüntető állományparancs ellen benyújtott szolgálati panaszt az alperes parancsnoka elutasította.

[2] A felperes keresetében a szolgálati viszonyt megszüntető állományparancs megsemmisítését és az eredeti beosztásba való visszahelyezését kérte arra hivatkozva, hogy a határozat indokolása elégtelen, nem tartalmazza a logikai kapcsolatot, azt, hogy a szolgálati feladatellátással közvetlen kapcsolatban nem álló bűncselekmény miként alapozza meg a kifogástalan életvitel hiányát, illetve a rendőrségbe vetett közbizalom elvesztését. Az intézkedés okszerűségét, a szolgálatra való alkalmatlanságát megkérdőjelezi, hogy az alperes az ellene tíz éven át tartó büntetőeljárás tudatában, kifejezetten bizalmi, fokozott felelősséggel járó beosztásban alkalmazta úgy, hogy a Hszt. 42. § (1) bekezdése évenkénti ellenőrzést ír elő. Hivatkozott arra, hogy ügyében a Magyar Rendvédelmi Kar Rendvédelmi Hivatásetikai Kódex (a továbbiakban: Hivatásetikai Kódex) nem volt alkalmazható; szabadságvesztés büntetés kiszabása hiányában a Hszt. 42. § (4) bekezdés *c)* pontja részletesebb indokolás nélkül nem volt alkalmazható; az alperes a cselekménye társadalomra veszélyességét tévesen, a büntetőbíróság jogerős ítéletével szembe helyezkedve minősítette jelentősnek, figyelmen kívül hagyva, hogy a büntetés kiszabását éppen annak csekély foka miatt mellőzték. Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, fenntartva az állományparancs ténybeli és jogi indokait.

Az első- és másodfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a Hszt. 13. § (1) bekezdése, 14. § (1) bekezdése, 42. § (4) bekezdés *b*)-*c*) pontjai, 86. § (2) bekezdés *b*) pontja, (4) bekezdése, 102. § (1)-(2) bekezdése, a Hivatásetikai Kódex és a Rendőri Hivatásetikai Kódex rendelkezései alkalmazásával és az Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdése alapján – elutasította. Megállapította, hogy a felmentés indokolása világos és okszerű, az időmúlásra és a büntetőjogi joghátrány csekély súlyára alapított jogi érvelés nem fogadható el. A bűnelkövetés megakadályozását és a bűnüldözést élethivatásként végző hivatásos állományú rendőrnek tartózkodnia kell bűncselekmény elkövetésétől, a felperes azonban e kötelezettségének nem tett eleget, a felperes a szolgálaton kívüli, célzottan vesztegetést megvalósító cselekményével veszélyeztette a szolgálata törvényes, befolyásmentes ellátását. Az alperes a cselekmény szolgálati viszonyra gyakorolt hatását önállóan értékelhette, a közélet tisztasága elleni bűncselekmény elkövetése önmagában alkalmas a közbizalom megingatására és veszélyezteti a szolgálat befolyástól mentes ellátását. Az alperes jogszerűen, az ártatlanság védelmét tiszteletben tartva járt el, amikor a kifogástalan életvitel ellenőrzését a büntetőjogi felelősség tisztázásáig, a jogerős büntetőítélet meghozataláig felfüggesztette, a büntető ügy elhúzódása nem értékelhető az alperes terhére.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság helyes indokainál fogva helybenhagyta.

[5] Az alperes szabályszerű képviselőjének hiányára, a meghatalmazás alaki érvénytelenségére vonatkozó eljárás kifogást alaptalannak ítélte, mivel a fellebbezési ellenkérelem és a meghatalmazás ASiC-konténerben való előterjesztése a külső hitelesítő aláírás kiterjesztett joghatása folytán elektronikusan szabályszerűen kiadmányozott, teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül.

[6] A tényállás megalapozatlanságára és az ítélet indokolásának hiányosságaira vonatkozó érveket a másodfokú bíróság nem vizsgálta, mert a felperes a fellebbezésében eljárás jogszabálysértést nem jelölt meg, az anyagi jogszabályok, a Hszt. 14. § (1) bekezdése, 42. § (4) bekezdés *b*)-*c*) pontjai értelmezése és a felperes ügyében való alkalmazása tekintetében – a fellebbezésben felhozott kifogások mentén részletezett indokok alapján – mindenben egyetértett az elsőfokú bírósággal.

[7] Kiemelte, hogy az ügyben azt kellett vizsgálni, hogy a felperes által elkövetett bűncselekmény és a feltárt kapcsolatrendszer megalapozta-e a kifogásolható életvitel megállapítását; ezt a felperessel szemben alkalmazott büntetőjogi joghátrány csekélyebb súlya – a felperes álláspontjával szemben – nem zárja ki. Az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont le annak megállapításával, hogy a szolgálaton kívül tanúsított, szervezett elkövetési móddal és bűnelkövetői körrel fennálló igazolt kapcsolattal minősített vesztegetés objektíve alkalmas volt a szolgálat törvényes, befolyásmentes ellátásának veszélyeztetésére, ezáltal a kifogásolható életvitel alátámasztására. A közbizalom sérelmének megvalósulása körében további bizonyítás elrendelése szükségtelen volt, a korrupciós bűncselekmény a hivatásos szolgálat alapértékeivel összeegyeztethetetlen, figyelemmel arra is, hogy e cselekmény a rendvédelmi szerv integritását önmagában és objektív módon rombolja. Az „életvitel” fogalmának kizárólag a tartós folyamatokra való szűkítése helytelen, a Hszt. elsődlegesen nem a cselekmény időbeliségét, hanem a szolgálaton kívüli magatartás minőségi jellemzőit (konspiratív módon előkészített, bünszervezetben megvalósított korrupciós

cselekmény, elhúzódó, több részcselekményből álló, célzatos együttműködési folyamat) és a mögöttes személyiségképet értékeli. A felperes a jogsértő állapotot és a munkáltató megtevesztését hamis közokirat felhasználásával, anyagi haszonszerzés céljából tartósan fenntartotta; a kifejezetten korrupciós természetű, az állam működését és a hivatásrend feddhetetlenségi minimumát támadó deliktum olyan súlyú integritássértést hordoz, amellyel a Hszt. 86. § (2) bekezdés *b)* pont szerinti felmentés dogmatikailag és funkcionálisan is arányban álló jogkövetkezmény. A felmentés jogszerűségét az időmúlás nem befolyásolja, az okozati összefüggés hiányát nem cáfolja, hanem éppen az eljáró szerv méltányos joggyakorlását jelenti. A szolgálati viszonynak a büntetőjogi felelősség tisztázásáig való fenntartása nem a munkáltatói bizalom töretlenségét, hanem az ártatlanság vélelmének tiszteletben tartását igazolja, a felperes érdekeit szem előtt tartó garanciális jogalkalmazói magatartás nem értékelhető a munkáltató terhére. A Hszt. 42. § (4) bekezdés *c)* pontja és 86. § (2) bekezdés *b)* pontja a kifogásolható életvitel jogkövetkezményét nem a cselekmény társadalmi visszhangjához, vagy harmadik személyek tudomásszerzéséhez kötik, az integritás elvesztése pedig a szolgálati feladatok törvényes, befolyásmentes ellátását érintő, jövőbe mutató biztonsági kockázati tényezőként is értelmezhető.

A felülvizsgálati kérelem

[8] A jogerős ítélet ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése, B) cikk (1) bekezdése, C) cikk (1) bekezdése, az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. § (1) és (4) bekezdései, 81. § (1) bekezdése, a Hszt. 42. § (4) bekezdés *b)-c)* pontjai, a Ptk. 6:15. §-a és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 325. § (1) bekezdés *f)* és *h)* pontja sérelmére, valamint arra hivatkozva, hogy a Hivatásetikai Kódex alkalmazásnak nem volt helye.

[9] A felperes a felülvizsgálati kérelme befogadását a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 118. § (1) bekezdés *a)* pont *aa)-ab)* és *ad)* alpontjai alapján kérte a következő indokokkal.

[10] A Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *aa)* és *ab)* alpontjai körében előadta, hogy a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének okán, illetve a felvetett jogértelmezési kérdés különleges súlya, a felperes életében betöltött jelentősége miatt mindenképpen szükséges a felülvizsgálati eljárás lefolytatása. A joggyakorlat egysége egyértelműen megkívánja, hogy jogszabálysértő közigazgatási döntések ne szülessenek, illetve ne maradhassanak hatályban. Az ítélet alapjául szolgáló jogértelmezés hibás, mert a közigazgatási hatóság és az eljáró bíróságok megsértették a hivatkozott jogszabály-helyeket; a jogsérelem orvoslása, a helyes jogértelmezés a Kúria eljárása alapján várható.

[11] A felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *ad)* alpontja körében előadta, hogy a másodfokú bíróság súlyosan megsértette a Kp. 78. § (2) bekezdését, mivel az ítéleti tényállás teljesen megalapozatlan következtetéseken alapul. A kifejtett jogsértés az eljárás kimenetelére közvetlen és érdemi kihatással volt, miután az eljáró bíróságok értelmezése és következtetése súlyosan sértik az Alaptörvényben és az alkalmazandó jogszabályokban foglaltakat; a közigazgatási szerv és a bíróságok a jogszabályokat nem az Alaptörvény 28. cikkének megfelelően értelmezték. A másodfokú bíróság nem tett eleget a Kp. 26. §-a alapján alkalmazandó Pp. 70. §-ának. Az alperes meghatalmazása nem volt szabályszerű, ennek

ellenkezőjére a másodfokú bíróság nem adott jogszabályi rendelkezéseket is megjelölő magyarázatot. Ez a jogsértés, miután az alperes perbeli cselekményei hatálytalanok, értelemszerűen kihatott az ügy érdemére is; a leírt sérelmek súlya önmagában megalapozza a Kúria eljárását.

A Kúria döntése és jogi indokai

[12] A felülvizsgálati kérelem elbírálására – az alábbiak szerint – nincs lehetőség.

[13] A Kp. 117. § (4) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni a kérelem befogadhatóságának okát, azonban annak fennállását bizonyítani és azt – a 118. § (1) bekezdés *a)* pont *ad)* alpontja szerinti ok kivételével – részletesen indokolni nem kell. A Kp. 118. § (1) bekezdés *b)* pontja szerinti ok esetében meg kell jelölni azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől a felülvizsgálni kért határozat jogkérdésben eltér. A fél által megjelölt befogadhatósági okhoz a bíróság nincs kötve.

[14] A Kp. 118. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha

b) az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata

aa) a joggyakorlat egységének vagy továbbfejlesztésének biztosítása,

ab) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége,

ac) az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának szükségessége,

ad) a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelme, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegés, illetve

b) a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés miatt indokolt.

[15] A Kp. 3. § (3) bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges tények feltárása, az alátámasztásukra szolgáló adatok és bizonyítékok rendelkezésre bocsátása – ha törvény eltérően nem rendelkezik – a feleket terheli.

[16] A Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *aa)* alpontja szerinti befogadásról szóló döntés során a Kúriának nem az egyedi ügyben hozott bírósági határozat jogszerűségét, hanem az egyedi ügy és a jogegység kapcsolatát kell vizsgálnia. A joggyakorlat egységének biztosítása érdekében a felülvizsgálati kérelmet akkor kell befogadni, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria még nem foglalt állást, feltéve, hogy az adott jogkérdés mikénti megítélésében a bírói gyakorlat nem egységes, vagy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn. A Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *aa)* alpontjának első fordulatára való hivatkozás esetén ezért – amint arra a Kúria a 7/2023. Jogegységi határozatában (Jpe.IV.60.024/2023/10.) is rámutatott – konjunktív feltételként kell vizsgálni egyrészt azt, hogy az adott elvi jelentőségű jogkérdésben a Kúria közzétett határozatában korábban már állást foglalt-e, másrészt pedig azt, hogy a felvetett jogkérdésben vannak-e olyan eltérő bírói döntések, amelyek arra világítanak rá, hogy a bírói gyakorlat szétartó lenne, annak egysége – ellentétes jogértelmezés miatt – a támadott jogerős ítélet folytán sérült vagy ennek veszélye áll fenn (Kfv.VII.37.187/2023/2., Kfv.I.35.060/2025/2., Kfv.III.37.152/2025/4.). A joggyakorlat továbbfejlesztésének szükségességére figyelemmel a Kúria a felülvizsgálati kérelmet akkor fogadja be, ha a jogerős ítélet által felvetett elvi jelentőségű jogkérdésben a bírói gyakorlat már kialakult és egységes, annak követése azonban a körülmények változására

tekintettel nem támogatható (Kfv.II.38.109/2019/2., Kfv.VII.45.129/2023/3., Kfv.I.35.092/2025/2.).

[17] A Kúria gyakorlatában (Kfv.IV.37.679/2020/2., Kfv.IV.37.584/2022/2., Kfv.III.37.442/2024/2., Kfv.VII.45.075/2024/2., Kfv.IV.37.414/2025/2., stb.) a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont szerinti befogadhatósági ok azt teszi lehetővé, hogy a Kúria az alsóbb fokú bíróságok felett megfelelő kontrollt gyakorolhasson, és az egységes ítélkezés követelményének megtartása érdekében számukra – szükség szerint – irányt mutasson. A joggyakorlat egysége azt jelenti, hogy a bíróságok között nincs eltérés a tekintetben, hogy az egyes jogszabályokat miként kell értelmezni, azaz mi a jogi norma alapvető tartalma, illetve azt hogyan kell alkalmazni. A befogadáshoz éppen ezért nem elegendő, hogy a Kúria egy adott jogkérdésben még nem foglalt állást, az is szükséges, hogy a fél arra hivatkozzon, hogy az adott jogkérdésben a bírói gyakorlat nem egységes, vagy, hogy a joggyakorlattól eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezzel a joggyakorlat egysége megbomlásának a veszélye áll fenn.

[18] A Kúria gyakorlata szerint (Kfv.I.35.202/2023/3., Kfv.V.35.148/2024/2., Kfv.III.45.011/2024/4., Kfv.VII.37.307/2025/2., Kfv.I.35.142/2025/3.) a felvetett jogkérdés különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége [Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont, ab) alpont] akkor teszi lehetővé a jogerős ítélet felülvizsgálatát, ha a vizsgált jogkérdés az egyedi ügyön túlmutat. A befogadáshoz ebben az esetben az is szükséges, hogy valamilyen további – általában a jogegységgel, illetve közvetetten a jogbiztonsággal kapcsolatba hozható – fontos ok fennálljon, és ennek folytán a Kúria iránymutatása váljon szükségessé. Ezen pontra hivatkozással a felülvizsgálati kérelem befogadása különösen abban az esetben indokolt, ha a jogkérdés nagy számban előforduló, új típusú ügyben merült fel, valamint, ha az adott ügy a jogalanyok széles körét érinti. Az ügyek társadalmi jelentősége jellemzően akkor mutatható ki, ha olyan jogkérdés merült fel, amely a társadalom széles körét közvetlenül, vagy közvetve érinti (Kfv.IV.37.960/2020/2., Kfv.I.35.194/2021/2.).

[19] A Kúria a befogadhatóság vizsgálata során megállapította, hogy a felperes nem állította és nem is jelölt meg egyetlen olyan alsóbb fokú bírósági határozatot sem, amely alátámasztaná a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja első fordulatóban foglalt feltétel fennállását, azt, hogy az ítélkezési gyakorlat a megjelölt jogszabályi rendelkezések alkalmazása körében szétartó lenne, annak egysége – ellentétes jogértelmezés miatt – a támadott jogerős ítélet folytán sérült volna, vagy ennek veszélye fenyegetne. A Kúria számos határozatában (Kfv.VII.37.127/2023/2., Kfv.VI.37.740/2025/2., Kfv.VII.37.136/2025/2., Kfv.III.37.738/2025/2.) kimondta, hogy amíg az alsóbb fokú bíróságok között nincs eltérés a tekintetben, hogy az egyes jogszabályokat miként kell értelmezni, illetve hogyan kell alkalmazni, addig a joggyakorlat egységének biztosítása nem kívánja meg a Kúria iránymutatását. Ilyen esetben ugyanis azt az értelmezést kell bírói gyakorlatként elfogadni, amelyet az alsóbb fokon eljáró bíróság(ok) kialakított(ak). A felperes nem hivatkozott a Kp. 118. § (1) bekezdés a) pont aa) alpont második fordulatóban foglalt olyan körülményekre sem, amelyek a jogerős ítéletet hozó bíróság jogértelmezésének meghaladottságára utalnának, kialakult bírói gyakorlat megváltoztatását, továbbfejlesztését indokolnák, ezzel összefüggésben felsőbbbírósági iránymutatást igényelnének.

[20] A felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés aa) és ab) alpontja alapján az általa felvetett jogértelmezési kérdés „felperes életében betöltött jelentősége” és az – álláspontja szerint – jogsértő közigazgatási döntésekkel szembeni védelmi igényre tekintettel tartotta szükségesnek a Kúria iránymutatását, amely indokok az a) pont aa) alpont szerinti befogadást – a fent kifejtettek alapján – nem támasztják alá. Az a) pont ab) alpont szerinti befogadási ok körében a felperes nem adott elő olyan tényt, körülményt, amely valószínűsítene, hogy a jelen ügy önmagán túlmutató súlyú, jelentőségű, gyakoriságú, illetve ilyen jogkérdéseket vetne fel.

Önmagában az a körülmény, hogy a jogviszony megszüntetése az intézkedéssel érintett személy számára egzisztenciális hátránnyal jár(hat) és a megélhetés anyagi feltételeit negatívan befolyásolja, ezen befogadási ok fennállását nem támasztja alá, figyelemmel arra is, hogy ez az ok a jogviszony megszüntetés jogszerűsége tárgyában indult valamennyi eljárásra, illetve perre érvényes.

[21] A Kúria nem észlelte a felvetett jogkérdés nagy számú ügyben való előfordulását, és azt sem, hogy az adott ügy mikénti eldöntése az abban félként szereplőkön kívül tömegesen más jogalanyok jogi helyzetét – akár közvetve – befolyásolná. A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél valamely jogszabályi rendelkezés helyes értelmezésével kapcsolatos igénye önmagában nem szolgál elegendő indokul a rendkívüli perorvoslat lefolytatására, az pedig, hogy az felperes a jogerős ítélet jogértelmezésével nem ért egyet, a felmerülő jogkérdések különleges súlya, illetve társadalmi jelentősége szempontjából szintén nem értékelhető olyan körülményként, amely a felülvizsgálati kérelem befogadására alapot adna (Kfv.VII.45.058/2023/2.; Kfv.IV.37.823/2024/2.).

[22] Mindezekre tekintettel a felülvizsgálati kérelem Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *aa)* és *ab)* alpontjai alapján történő befogadására nincs lehetőség.

[23] A Kúria számos határozatában rámutatott arra, hogy a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *ad)* alpontja alapján, a kérelmező alapvető eljárási jogának valószínűsíthető sérelmére, vagy az ügy érdemére kiható egyéb eljárási szabályszegésre alapozott felülvizsgálat a bíróság tisztességes eljárásának és a közigazgatás tisztességes ügyintézésének a kontrollját jelenti. A Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *ad)* alpontjára hivatkozás esetén a befogadási okot a Kp. 117. § (4) bekezdése szerint részletes indokolással kell alátámasztani, mégpedig kifejezetten a befogadhatóság körében, annak szempontjait érintően. A befogadásra csak akkor kerülhet sor, ha a kérelmet előterjesztő az eljárási szabályszegés megjelölésén kívül azt is bemutatja, hogy a szabályszegés az ügy érdemi eldöntésére is kihatással volt és annak ténybeli alapja olyan kétséget ébreszt a jogerős ítélet helytállósága tekintetében, amelyről további érdemi vizsgálat nélkül nem lehet állást foglalni (Kfv.I.35.472/2022/3., Kfv.VII.45.269/2022/2., Kfv.V.35.285/2023/2., Kfv.V.35.008/2024/2., Kfv.V.35.129/2024/2., Kfv.VI.37.900/2024/2.).

[24] A jelen ügyben a felperes a fenti befogadási ok alátámasztásaként a Kp. 78. § (2) bekezdésének bizonyítékértékelési szabálya és a képviseleti jog hivatalbóli vizsgálatát előíró Pp. 70. §-a megsértésére hivatkozott, ezekkel összefüggésben – általánosságban – kifogásolta, hogy a tényállás megalapozatlan következtetéseken alapul, a bíróság jogértelmezése nem felel meg az Alaptörvény 28. cikkének, valamint a jogerős ítélet az alperes – felperes által vitatott – képviseleti jogával kapcsolatban nem tartalmaz az alkalmazott jogszabályokra is kiterjedő indokolást.

[25] A Kúria megállapította, hogy a másodfokú bíróság a jogerős ítélet [29]-[30] bekezdéseiben részletes indokolást adott arra vonatkozóan, hogy a felperes által a fellebbezési eljárásban előadott, az alperes képviseleti jogával, a meghatalmazás alaki érvénytelenségével kapcsolatos kifogásokat milyen okok miatt ítélte megalapozatlannak, megjelölte a fenti kérdés eldöntése során alkalmazott jogszabályi rendelkezéseket [a digitális államról és a digitális szolgáltatás nyújtásának egyes szabályairól szóló 2023. évi CIII. törvény, az Európai Parlament és a Tanács 910/2014/EU rendelete, Kp. 29. § (1) bekezdés, Pp. 325. §, 604. §], és számot adott azok mikénti alkalmazásáról. A felperes iratellenesen hivatkozott az indoklás hiányára, a képviseleti jog hivatalbóli vizsgálatának elmulasztására, a fenti körben lényeges eljárási szabálysértést tehát nem valószínűsített, ezért a megjelölt alapon a felülvizsgálati kérelem befogadásának nincs helye.

[26] A felperes által felhozott további indokokkal összefüggésben a Kúria utal a következetes gyakorlatára, amelynek értelmében a befogadási kérelemről való döntés során nem végezhető el a támadott jogerős határozat felülvizsgálata, a Kúriának a

befogadhatóságról az annak körében előadott érvek mentén kell döntenie. Ilyen, a befogadás érdekében megfogalmazott indokolás hiányában azonban nincs lehetőség a felülvizsgálati kérelem befogadására. A jelen esetben a felperes a Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *ad)* alpont tekintetében nem teljesítette az előírt, a felülvizsgálati kérelem érdemétől elkülönülő, kifejezetten a befogadásra vonatkozó indokolási kötelezettségét. A Kp. 117. § (4) bekezdése alapján – az érdemi felülvizsgálati indokoltól elkülönítve – nem csak azt kellett volna megjelölni, hogy a bíróság mely eljárási szabály(oka)t sértette meg, hanem azt is le kellett volna vezetni, hogy ez miként befolyásolta az alapvető eljárási jogának gyakorlását (Kfv.III.45.111/2025/2., Kfv.VII.45.025/2021/2.), mindezek részletezése nélkül a felülvizsgálati kérelem ezen alpont szerint sem volt befogadható.

[27] A fentiekre tekintettel a felülvizsgálati kérelem befogadását a Kúria a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján megtagadta.

A döntés elvi tartalma

[28] A felülvizsgálati kérelem befogadását a Kúria megtagadta, mivel a befogadás Kp. 118. § (1) bekezdés *a)* pont *aa)-ab)* és *ad)* alpontokban meghatározott törvényi feltételei nem teljesülnek.

Záró rész

[29] A végzés ellen sem fellebbezésnek, sem felülvizsgálatnak nincs helye [Kp. 112. § (2) bekezdés, Kp. 116. § *d)* pont].

[30] A Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadásáról a Kp. 118. § (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül, indokolt végzéssel határozott.

Budapest, 2026. április 8.

Dr. Magyarfalvi Katalin s. k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Bérces Nóra s. k. bíró, Dr. Farkas Katalin s. k. bíró, Dr. Kovács András s. k. bíró, Dr. Varga Eszter s. k. bíró